

Příběh o velké statečnosti malého kocourka

CHARLIE

Kotě,
které
zachránilo
život

Sheila
Nortonová

Charlie

Kotě, které zachránilo život

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Sheila Nortonová

Charlie: Kotě, které zachránilo život – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

CHARLIE

Kotě, které
zachránilo život

CHARLIE

Kotě, které
zachránilo život

Sheila Nortonová

 FRAGMENT

Své milované rodině – včetně jejích koček!

KAPITOLA JEDNA

Tak jo, ztište se, chásko. Můj kamarád Oliver tady tvrdí, že už se všichni nemůžete dočkat, až uslyšíte můj příběh, a tak prosím na chvíli vylezte zpoza popelnic a přestaňte se prát o toho mrtvého vrabčáka. Než začneme, vím, že někteří z vás mě stále považují za hloupé mourovaté kotě, které si sotva rozezná ocásek od vousků, ale během léta jsem musel rychle dospět, a až si vyslechnete můj příběh, pochopíte proč. Olivere, mohly by moje sestřičky sedět vedle tebe pro případ, že by se bály? Přesně takhle, Nancy. Ano, přitul se k Oliverovi, Tabito. Mám totiž pocit, že vás musím chránit, přestože žijeme v jiných lidských rodinách. A pokud poslouchají nějaká *opravdu* malá koťátka nebo nějaká strašpytlové – promiňte, mám na mysli kočky s nervózní povahou –, asi byste si měli při jistých pasážích přitisknout tlapky na uši. Ne, Tabito, nemyslel jsem *ted' hned*. Ještě jsem nezačal. Řeknu vám, až se dostaneme k děsivé části příběhu.

Kde bych měl začít? No, asi dnem, kdy jsem se dozvěděl o prázdninách. Samozřejmě tenkrát, než se všechno přihodilo. Neměl jsem tušení, co jsou prázdniny. Poprvé jsem o nich slyšel, když se můj člověk Julian vrátil jednou večer domů z práce a oznámil:

„Zařídil jsem nám dovolenou.“

Jeho žena Laura na něj vrhla unavený pohled. Bylo mi jí líto, protože jsem věděl, že toho moc nenaspí. Jako nikdo z nás.

„Ach, Juliane,“ řekla s povzdechem. „To je báječný nápad, ale jak proboha můžeme jet právě teď na prázdniny? Se všemi věcmi, které bychom s sebou potřebovali pro miminko?“

Přesně v tu chvíli miminko Jessika, které leželo nahoře v pokoji ve svém bílém košíku a mělo spát, začalo hlasitě kňourat. Znáte přece to roztomilé, tiché pištění, které vydáváme jako čerstvě narozená koťata? No, věřte mi, tohle bylo něco úplně jiného. Lidská koťata, jak už jsem z vlastní zkušenosti moc dobře věděl, vydávají ten nejpříšernější rámus, jaký si umíte představit. Kvílejí. Obličejík jim zrudne, otevrou pusinku, až jim skoro není vidět tvářička, a vřískají. Dělají to, když chtějí mléko, ale také k tomu dochází pro nic za nic, kdykoli, ve dne či v noci. Není divu, že chuděra Laura vypadala vyčerpaně.

„Zajdu tam,“ prohlásil Julian, hodil sako na židli a vydal se po schodech nahoru. Běžel jsem za ním.

Ještě se se mnou totiž nepřivítal. Když zvedl Jessiku z košíku, několikrát jsem na něj zamňoukal a otíral se mu o nohy, ale on jen řekl: „Uhni mi z cesty, Charlie. Nechci upustit miminko.“

Miminko, miminko. Tehdy jsem nic jiného neslyšel! Přiznávám, že Jessika byla moc roztomilá, tedy, když neplakala, ale co já? Už se se mnou nikdo nemazlil, a dokonce se stávalo, že mi úplně zapoměli dát večeři. Musel jsem kroužit kolem prázdné misky, aby si mě všimli, a pak se mi z toho točila hlava.

Zatímco mě Julian stále ignoroval, vynesl mimino z růžového pokojíčku, kde spalo, a došel ke dveřím Karolininy ložnice. S Karolinou, naším velkým lidským kotětem, právě *mlátila puberta*, jak to nazýval její táta. Kdyby byla kočka,

řekl bych, že je víceméně dospělá, ale zdá se, že lidé zůstávají kořaty mnohem déle než my. Trávila spoustu času ve svém pokoji, hlavně od té doby, co se narodilo miminko. Kdykoli to bylo možné, vklouzl jsem k ní dovnitř. Byl to jediný člověk, který měl podle všeho čas stále se se mnou pomazlit.

„Haló, Karolino!“ zavolal Julian, zastavil se před dveřmi a lehce zaklepal. „Pojď dolů, mám pro tebe překvapení!“

Čekal jsem na ni na chodbě a ona po chvílce vyšla z pokoje a pomalu se vedle mě vlekla po schodech do přízemí.

„Jaké překvapení?“ zeptala se. Nepůsobila jako člověk, který se těší na překvapení. Ve skutečnosti jediný, kdo vypadal nadšeně, byl Julian. *Mně* jako obvykle nikdo neřekl, co se děje, a tak jsem musel pozorně poslouchat, co si povídají lidskou řečí, a snažil se něco pochytit.

„Zařídil jsem nám dovolenou,“ oznámil znovu Julian. Usmál se, očividně spokojený sám se sebou. Stál v obývacím pokoji, pohupoval vřískající Jessikou v náruči a teď ji položil Lauře na klín, aby ji mohla nakrmit.

„Super!“ vyhrkla Karolina a rozzářila se. „Kam pojedeme? Na Floridu? Vloni tam byla jedna holka od nás ze třídy.“

„Na Floridu?“ opakoval Julian s překvapeným výrazem. „Ne, samozřejmě že ne. Tak daleko s tříměsíčním miminkem jet nemůžeme.“

„Aha.“ Karolina se opět zakabonila. „Jasně. Všechno se teď točí kolem ní.“

„Karolino!“ řekl Julian a vrhl na ni varovný pohled. „To přece není pravda –“

„Tak kam pojedeme?“ přerušila ho.

„Do Mudditonu.“

Rozhostilo se ticho. Dokonce i malá Jessika byla zticha, protože pila. Karolina na otce jen mlčky zírala, zatímco Laura vrtěla hlavou, jako by tomu nemohla uvěřit.

„Bude to bezva!“ prohlásil Julian a podíval se z jedné na druhou. „Na celý srpen jsem pro nás zamluvil krásný rekreační domek.“

„Na celý srpen?“ zajíkla se Karolina.

„Jo! Hele,“ pokračoval Julian a obrátil se k Lauře, „vím, jak je to pro tebe náročné. Těhotenství ti dalo zabrat, po císařském řezu ses dlouho zotavovala a péče o dítě je vyčerpávající –“

„Jak to, že si můžeš vzít celý měsíc dovolenou?“ zeptala se Laura.

Julian se posadil vedle ní a přestal se usmívat. „No, vlastně nemůžu. Strávím s vámi jen první týden, pak se samozřejmě budu muset vrátit domů.“

„A chodit do práce.“

„Ano, ale budu za vámi jezdit na víkendy. Můžeš si užívat mořský vzduch, drahoušku, a odpočívat.“

„Odpočívat? Když budu muset vařit?“ zeptala se tiše. „Stejně budu v jednom kole, Juliane. Jessika nepřestane vyžadovat moji pozornost jen proto, že jsme u moře. A ty mi nebudeš moci pomoci, protože tam nebudeš.“

„A já nepojedu!“ vyštěkla Karolina, celá červená a rozzlobená. „Nechci strávit celé školní prázdniny v nudném Mudditonu. Všechny moje kamarádky budou něco podnikat. Jezdit autobusem do města, chodit do kina a tak, a já jediná se toho nezúčastním!“

Po těch slovech naštvaně odpochoďovala zpátky nahoru a zabouchla za sebou dveře pokoje.

Julian vstal. Vypadal rozladěně.

„Nech ji,“ řekla Laura. „Přejde ji to.“

„Promiň,“ utrousil a bezmocně rozhodil tlapy. „Celé jsem to pokazil, vid’? Radši tu dovolenou zruším.“

„Ne, to nedělej.“ Zvedla hlavu a usmála se na něj. „Promiň, že jsem se víc neradovala, zlato. Jsem prostě unavená. Nedokážu normálně uvažovat.“

„Myslel jsem, že z toho budete mít radost. Všichni si potřebujeme odpočinout. V poslední době je toho na nás moc. Dělán si starosti o Karolinu, připadá mi bledá a smutná a pořád se zavírá u sebe v pokoji. Napadlo mě, že by nám všem prospěl mořský vzduch.“

„Já vím. Je to fajn nápad. Určitě si to tam užijeme.“

Její úsměv byl trochu zvláštní – jako by ta slova nemyslela vážně. Julian šel opět nahoru, aby se převlékl, a já vyskočil na pohovku vedle Laury. Podívala se na mě přes hlavu mimina.

„Já si představuju užívání jinak, Charlie,“ zašeptala. „Budu sama v cizím prostředí s plačícím dítětem a trucovitou puberťačkou, která nechce jet. Ale co můžu dělat? Nechci se ho dotknout.“

Zamňoukal jsem a Laura zvedla jednu ruku z mimina a něžně mě pohládila po hlavě. Ale jako všichni lidé nerozuměla kočičí řeči, a tak nevěděla, že se jí snažím sdělit něco nesmírně důležitého: „*A co já? Kdo se o mě bude starat, až odjedete? Myslí na mě vůbec ještě někdo?*“

Následující den, když Julian odjel do práce a Karolina byla ve škole, se u nás zastavila Lauřina kamarádka Nicky se svým dítětem Benjaminem. Benjamin byl mnohem větší než naše Jessika a už se dokázal postavit na zadní tlapy a dělat několik legračních krůčků, ale pak vždycky spadl

na zem. Nechápu, proč lidé věnují tolik úsilí tomu, aby se naučili chodit po dvou. K čemu je to dobré? Několikrát jsem to zkusil, ale prostě to nešlo. Připadá mi to jako ta nejnepřirozenější věc na světě.

Nicky jsem měl rád. Vždycky mě zahrnovala pozorností, hrála si se mnou a šimrala mě na hlavě a pod bradou tak, jak se mi to líbí, takže jsem spokojeně předl.

„Takže, má z toho Karolina radost?“ zeptala se Nicky, když jí Laura všechno vylíčila.

„Ne. Je našťvaná.“ Laura si povzdychla a potřásla hlavou. „Řekla Julianovi, že nechce jet, a od té doby na nás skoro nepromluvila. Dneska ráno odešla do školy rozmrzelá.“

„No, celý měsíc je dlouhá doba. Asi jí budou chybět kamarádi. Dostává se do věku, kdy jsou pro ni stejně důležité jako rodina.“

„Já vím. Navíc je našťvaná kvůli září, kdy má nastoupit do jiné školy než její kamarádi z vesnice. Pevně doufám, že jsme se rozhodli správně, Nicky, když jsme ji přihlásili na soukromé gymnázium. Měla jsem radost, že si udělala tolik kamarádů, když začala chodit do zdejší školy. Cítila se doma velmi osamělá.“

To bylo předtím, než si mě vzali k sobě, ale věděl jsem všechno od Olivera, protože před mým narozením jejich rodinu navštěvoval. Karolina byla moc nemocná a Laura byla zřejmě její ošetřovatelka, a pak se Julian rozhodl, že ji chce za ženu.

„Bude v pohodě. Až do školy Sv. Margarety nastoupí, určitě si hned najde nové kamarády,“ uklidnila ji Nicky. Laura si znovu povzdychla.

„Taky doufám. Upřímně, děláme si o ni starosti. V poslední době nám připadá pořád unavená a apatická. Skoro

na všechno, co řeknu, odsekne. Před několika dny jsem ji požádala, aby si uklidila pokoj, a ona vyštěkla: *„Ty mi nebudeš říkat, co mám dělat, nejsi moje máma.“*

„Ach, zlato. To tě muselo zabolet.“

„Podle mě na ni pořád myslí. Je to asi normální, přestože byla ještě hodně malá, když jí maminka umřela. Nikdy jsem se ale nesnažila zaujmout její místo.“

„Já vím. Karolina tě má moc ráda, Lauro. Třeba je opravdu jen unavená. Blíží se konec pololetí – všechny děti se už určitě nemůžou dočkat prázdnin.“

„Máš pravdu. Každopádně jde příští týden na pravidelnou kontrolu do nemocnice. Chceme jejího ošetřujícího lékaře požádat, aby jí udělal nějaká vyšetření.“

„Vážně? Až takový máte strach?“ Nicky vzala Lauru za tlapku. „Snad si nemyslíš, že se jí vrátila leukemie?“

„Samozřejmě se toho bojíme,“ pronesla Laura tiše. „Je těžké nebát se nejhoršího. Léčba skončila teprve před rokem.“

Nicky Lauru objala. Pochopil jsem, že už mě nebude hladit, proto jsem jí seskočil z klína a odběhl si hrát ven. Jak jistě víte, našemu domu se říká Velký dům, a tak mám ve svém teritoriu spoustu krásných míst a spoustu plotů k obchůzkám, abych se ujistil, že se nikdo z vás nevplížil dovnitř bez mého svolení. Je to velká zodpovědnost. Byl krásný teplý den a ve vzduchu se vznášely nejrůznější vůně či omámený hmyz a ptáci ze stromů a keřů, a tak jsem pobíhal venku, honil na slunci svůj stín a musel být pryč déle, než jsem si myslel.

Když jsem se konečně vrátil, všichni už byli doma. A k mému znechucení si mě zase nikdo nevšímal, protože probíhala další hádka.

„Nemůžu *uvěřit*, že chceš udělat něco takového!“ říkala Karolina rozzuřeně svému otci. „Jak bys *mohl*? Bude z toho nešťastný!“

„Nebude,“ namítl Julian. „Budou to pro něj něco jako prázdniny.“

Ach, další hovor o prázdninách. Nechtěl jsem to slyšet. Chtěl jsem svoji večeři. Hlasitě jsem na všechny zamňoukal, obešel je a mrskal přitom ocasem.

Laura se na mě podívala a zamračila se.

„Možná bych mohla poprosit Nicky, jestli by se o něj s Danem nepostarali,“ navrhla. „I když půjde o *celý* měsíc. Je to hodně dlouhá doba.“

Okamžitě jsem přestal mňoukat. Že by mluvili o *mně*?

„Ne, můžeme ho dát do útulku pro kočky,“ řekl Julian. „Bude mu tam dobře.“

Do *útulku pro kočky*? Cítil jsem, že se mi ježí chlupy. Oliver mi o tom místě vyprávěl. Nikdy na ten příběh nezapomenou, protože mě od té doby pronásleduje. Vážně ho chceš slyšet, Nancy? No, byl to zřejmě váš táta – Oliverův kamarád Mourek –, kterého tam jednou dali jeho lidé, když na delší dobu odjeli. Tvrdil, že to byl nejhorší zážitek všech jeho devíti životů. Byl zavřený v kleci, ve dne i v noci, a měl tam jen pelíšek a záchod. A přestože v útulku byla spousta dalších koček, on je neviděl, jen cítil jejich strach a slyšel je plakat. Nedovolili mu chodit na lov, a přestože dostával pravidelně jídlo, byl v takovém stresu, že skoro nemohl jíst. Lidé, kteří se tam o něj starali, se k němu zřejmě chovali vlídně a často se s ním mazlili a hladili ho. Jenže on nevěděl, jestli jim může věřit, a neměl tušení, zda se ještě někdy vrátí domů. V té kleci neměl nic, co by vonělo jeho domovem nebo jeho lidmi, a než si ho konečně přijeli

vyzvednout, byl tak vystresovaný, že se jim mnoho dní vyhýbal – žil si na vlastní pěst a oni si mysleli, že utekl. Nakonec se samozřejmě vrátil, protože měl hlad, ale Oliver prohlásil, že mu trvalo velmi dlouho, než se z toho zážitku vzpamatoval.

Ano, je to děsivý příběh, vidíte? Takže, jak si jistě dokážete představit, když jsem slyšel zmínku o útulku pro kočky, dlouze, smutně jsem zamňoukal. Karolina ke mně příběhla, vzala mě do náruče a pevně mě objala. V očích měla slzy.

„To je prostě *super*,“ prohlásila, i když to podle mě nebyla pravda. „Nejenže mě na *celý měsíc* odvezete od mých kamarádů, navíc předtím, než se s nimi budu muset navzdýcky rozloučit a jít do té stupidní nové školy – ale dokonce mi seberete i mého kocourka! To není fér!“

Souhlasil jsem. Nebylo to fér. Nechtěl jsem jít do kočičího útulku. Napadlo mě, jestli bych neměl utéct, než mě tam odvezou. Karolina se rozplakala a já taky.

„Proboha,“ vyštěkl Julian. „Co mám podle tebe dělat? S sebou ho vzít nemůžeme.“

„Proč ne?“ zeptala se Laura tiše. Položila Julianovi tlapku na paži. „Možná to tak bude lepší.“

„Myslíš?“ zeptal se. „Nemůžeš jen tak převézt kočku na neznámé místo. Uteče a ztratí se. To chceš?“ Otočil se na Karolinu.

„Ne!“ odsekla. „*Nic* z toho nechci! Nechci tam jet. Zůstanu s Charliem doma.“

„Juliane, určitě bychom to zvládli,“ pronesla Laura. „Je kastrován, takže by se neměl toulat.“

„Ale stejně budeme muset mít celou tu dobu zavřené všechny dveře a okna – a navíc v létě! Není to reálné. Uteče a ztratí se.“

„Musíme se postarat o to, aby neutekl.“

Laura s Julianem se na sebe dívali. Poznal jsem, že se víc trápí kvůli tomu, že je Karolina nešťastná, než kvůli mému případnému stresu z kočičího útulku, ale při pomýšlení, že budu zavřený v kleci, jsem hlasitě zavyl hrůzou. Julian se nakonec krátce zasmál – neznělo to, jako by se bavil – a prohlásil:

„Tak dobře. Vzdávám se. Vezmeme ho s sebou.“ Znovu se otočil na Karolinu. „Ale i ty ho budeš hlídat, aby neutekl.“

„Budu,“ slíbila. Otřela se mi tváří o hlavu a já šťastně zapředl. Díkybohu. Žádná klec. „Budu ho hlídat, protože Charlie je tady jediný, kdo mě má rád.“

Po těch slovech mě odnesla nahoru do svého pokoje a společně jsme si lehli na postel.

Takže to vypadalo, že pojedu na prázdniny, ať to znamenalo cokoli. Radši bych zůstal tady a hrál si se svým kamarádem Oliverem. Jenže můj názor nikdy nikoho nezajímá!

KAPITOLA DVĚ

K Jessice jsem choval smíšené city. Když ji poprvé přivezli domů, všichni, dokonce i Karolina, z ní byli úplně vedle, ale mě k ní nepustili.

„Dávej pozor na Charlieho,“ řekla Laura hned ten první den po příjezdu. „Bojím se, aby Jessice neublížil.“

To se mě hluboce dotklo. Byla sice pravda, že se mi nelíbilo její neustálé pronikavé kňourání, nikdy bych jí však nic neudělal – bylo to jen maličké lidské kotě. Někdy hezky voněla, ale jindy, když Laura s Julianem prováděli něco s jejím zadečkem, mi bylo šíleně špatně a chtěl jsem od ní být co nejdál. Doufal jsem, že ji co nejdřív naučí používat kočičí záchod. Kvůli Jessice mě začali často zavírat v kuchyni, a když jsem protestoval hlasitým mňoukáním, dostal jsem vyhubováno. Připadalo mi to nespravedlivé, protože miminu kvůli pláči nikdo nehuboval, a podle mě bylo mnohem hlasitější než já.

V době, kdy řešili prázdniny, už jsem si na novou situaci pomalu zvykal. Jenže Karolinino nadšení z toho, že má malou sestřičku, se úplně vytratilo. Ten den, když jsme spolu leželi po hádce kvůli útulku na posteli, si mi vylila srdce.

„Už toho mám plné zuby, Charlie. Nechápu, proč jsem se na to mimino těšila. Táta teď na mě nemá vůbec čas. Mám pocit, že jim překážím.“

Věděl jsem, jak se cítí. Předchozí den jsem totiž dostal vynadáno za to, že jsem domů přinesl kočičími dvířky

pěkně vypaseného holuba. Myslel jsem, že na mě budou pyšní, protože to byl největší holub, jakého jsem kdy chytil. Ale ne, pořád něco vykřikovali o *bacilech* a *miminku*, a zatímco Laura odklízela moji loveckou trofej, vyhnala mě zpátky ven.

„Aspoň o tobě neříkají, že jsi pro mimino nebezpečná, a nezavírají tě v pokoji, abys mu neublížila,“ postěžoval jsem si Karolině kočičí řečí, jenže ona se samozřejmě zatím neobtěžovala naučit náš jazyk, a tak mě jen hladila a mazlila se se mnou.

„A pokud jde o tyhle *prázdniny!*“ pokračovala rozzlobeně. „Budou příšerné! Díkybohu, že táta nakonec souhlasil, abychom tě vzali s sebou. Aspoň mi budeš dělat společnost. Zblázním se, když budu muset trčet na nějakém nudném místě bez kamarádů – a navíc *celý měsíc.*“

Jak jsem poslouchal její stížnosti, musím přiznat, že jsem začínal být z těch prázdnin nervózní. Nikdo kromě Juliana si podle všeho nemyslel, že je to dobrý nápad, a dokonce i on znejistěl, kdykoli o nich padla zmínka. Napadlo mě, jestli moji lidé budou zase někdy šťastní a spokojení jako dřív.

Jednoho dne brzy potom jsem seděl v kuchyni na parapetu a myl si vousky po večeři, když vtom jsem opět uslyšel v jídelně zvýšené hlasy.

„Sněž tu večeři, Karolino,“ říkal Julian.

„Nechci ji.“

„Tobě nechutná?“ zeptala se Laura. „Boloňské špagety jsi měla vždycky ráda.“

„Prostě je nechci!“ Připadalo mi, že Karolina se každou chvíli rozbřečí. „Pořád ti opakuju, že už nejím maso. Nemám hlad.“

„Když jde o sušenky a sladkosti, máš hlad vždycky!“ odsekla Laura. „Pokud nedokážeš sníst večeri, budeme ti muset všechny ty cukrovinky zakázat.“

„Jestliže nebudeš pořádně jíst, můžeš onemocnět,“ dodal Julian.

„Třeba *jsem* nemocná!“ vykřikla Karolina. „Třeba mám zase leukemii. Ale vám je to stejně jedno!“

Přestal jsem se mýt, znehybněl jsem a napjatě jsem poslouchal. Nelíbila se mi představa, že by Karolina byla zase nemocná. A myslím, že Julianovi a Lauře se to také nelíbilo, protože potom, co zase odešla nahoru do svého pokoje, se spolu tiše bavili o její pravidelné kontrole v londýnské nemocnici, která se měla konat následující den. Zřejmě ji tam měl odvézt Julian, místo aby šel do zaměstnání, a on i Laura si kvůli tomu dělali evidentně starosti.

„Některé příznaky jsou stejné jako předtím,“ poznamenal Julian. „Únava, bledost, nechutenství...“

„Ale taky je celou dobu *naštvaná!*“ namítla Laura. „Připadá mi, že se k ní už nedokážu přiblížit. Víím, že si dělá starosti kvůli té nové škole. Myslíš, že se tak chová kvůli tomu?“

„Určitě ne. Brzy si tam zvykne. Podle mě je stejně jako my vystrašená z toho, že je možná zase nemocná. Proto je tak podrážděná. Měli bychom se jí snažit chápat.“

„No, jsem ráda, že jdete zítra na kontrolu. Doufejme, že bude všechno v pořádku.“

Brzy ráno odjeli Julianovým autem, aby stihli vlak do Great Broomfordu. Nějakou dobu jsem se poflakoval doma, protože jsem si myslel, že Laura s Jessikou budou rády. Za postelí jsem našel svoji starou plyšovou myšku na hraní,

a když mě přestalo bavit hrát si s ní sám v kuchyni, napadlo mě, že bych ji mohl ukázat Jessice. S myškou v tlamě jsem vběhl do obývacího pokoje. Laura seděla v křesle a četla si noviny, takže mě neviděla vejít dovnitř. Jessika ležela na zemi na dece, pozorovala strop, legračně broukala a kopala zadními tlapkami do vzduchu. Položil jsem jí hračku na obličej a čekal, jestli pochopí, že si s ní má hrát, ale ona vykulila překvapeně oči a zavrtěla hlavou, takže myška spadla na deku vedle ní. Posadil jsem se vedle Jessiky a čekal. Krásně voněla čistotou a já měl chuť si vedle ní lehnout, abych zjistil, jestli mě pohladí. Jenže v tu chvíli Laura otočila stránku a podívala se na mimino.

„Charlie!“ zvolala a hodila noviny na zem. „Co to provádíš?“

„Hlídám Jessiku,“ mňoukl jsem. Copak to není jasné?

„Běž od ní,“ nařídila mi. „A... co je proboha *tohle*?“ Sehnula se a zvedla myšku. „Co tady dělá ta odporná ušmudlaná věc? Nechci, aby se válela Jessice na dece!“ Rozzlobeně se na mě podívala. „Copak ji musím mít pořád na očích, když jsi tady?“

Zatímco se točila kolem mimina, narovnávala deku a přesouvala ji ještě blíže ke křeslu, jako by chtěla Jessiku přede mnou chránit, schoval jsem se za pohovku. Nechápal jsem, proč se na mě zlobí. Přece to nebyla *opravdová* myš. Nebo tu by ocenila? Rozhodl jsem se, že příště to zkusím se skutečnou myší.

Zpoza pohovky jsem Lauru chvíli sledoval, jak čte noviny. Zbožňoval jsem to šustění, když obracela stránky, a dřív jsem jí obvykle vyskočil na klín, na noviny, abych po nich mohl šlapat a mačkat je tlapkami. Vždycky se smála, když jsem to udělal, v poslední době si však jen hlasitě

povzdychla a sundala mě na zem, takže to ztratilo smysl. Ale když Jessica začala plakat a Laura položila noviny na podlahu, aby ji pochovala, už jsem nedokázal odolat. Rozběhl jsem se, skočil na rozložené noviny a nadšeně se na nich točil dokolečka, takže vydávaly šustivé zvuky.

„Charlie!“ vyštěkla Laura a tentokrát to znělo skutečně rozzlobeně. „Zmiz! Co to do tebe zase *proboha* vjelo?“

Když mě odstrčila z novin a položila je na opěradlo křesla, zavyl jsem na protest. Noviny vypadaly trochu potrhane, ale věděl jsem, že každý den dostane nové, a tak jsem nechápal, proč tolik vyvádí.

„Běž si hrát ven,“ řekla mi, když se posadila, aby nakočila Jessiku. „Fakt nechápu, proč tak zlobíš.“

Já že zlobím? Šel jsem na zahradu a cítil se uražený a nemilovaný. Jestli si o mně myslí tohle, ani mě nenapadne, abych se snažil pro Jessiku ulovit myš na hraní. Tak!

Když jsem se později vrátil do kuchyně, Julian s Karolinou už byli doma. Karolina odešla do obýváku dívat se na televizi.

„Doktor nás poslal na krev, aby mohli provést testy, a kdyby tam bylo něco v nepořádku, bude muset na odběr kostní dřeně,“ vykládal Julian Lauře.

„Ale ne. Znovu ne. Chudák Karolina,“ pronesla Laura nešťastně. „Myslí si, že by to *mohla* být leukemie?“

„To neřekl. Prohlásil, že ty příznaky můžou klidně souviset s něčím jiným, jenže s její anamnézou chce leukemii samozřejmě vyloučit.“ Julian si povzdychl. „A praktický lékař dostane výsledky testů až za pár dní.“

„A my jsme chtěli zítra odjet. Chceš na ty výsledky počkat? Klidně můžeme odjezd o týden odložit.“

Podle jejího tónu jsem usoudil, že Lauře se ten nápad ve skutečnosti moc zamlouvá. Julian však zavrtěl hlavou.

„Ne. Výsledky budou mít až za týden nebo čtrnáct dní a navíc jim můžu z Mudditonu zavolat.“

„Jenže jestli bude *opravdu* zapotřebí biopsie...“

„Lauro, snažím se uvažovat pozitivně! Podle mě bychom měli odjet, jak jsme si naplánovali. Karolina potřebuje prázdniny stejně jako my. Mořský vzduch jí udělá dobře. Kdyby na tu biopsii musela, prostě ji sem na pár dní odvezu.“

„Dobře.“ Laura ho objala kolem pasu. „Máš pravdu, nesmíme myslet na nejhorší.“

„I když je to těžké.“ Julian si opět povzdychl. „No, snad na to díky dovolené aspoň na chvíli zapomeneme.“

Další den ráno všichni vstali dřív než já. Jessika mě jako vždycky v noci probudila, a tak jsem se rozhodl vyrazit na procházku za měsíčního světla. Vždyť víte, jak je hezké toulat se venku za letní noci, když většina lidí spí. Vidět dobře ve tmě je úžasné! Za takových nocí se snažím lovit malé polní myši a hraboše. Báječně jsem si to užíval, a tak jsem se nezastavil na hranicích svého teritoria a pronásledoval jsem jednu myšku po cestě až do centra Little Broomfordu. Najednou se ze tmy přede mnou vynořil větší kocour, takže jsem prudce zabrzdil a zdusil vyděšený výkřik. Neměl jsem se v noci pouštět tak daleko – zřejmě jsem vstoupil na cizí území a asi dostanu za svoji drzost vyhubováno, nebo ještě hůř, nakládačku.

„To jsem já, Charlie!“ mňoukl větší kocour, právě když jsem chtěl vzít nohy na ramena.

„Jé, ahoj, Olíku!“ Bylo mi trochu trapně, že jsem se

choval jako strašpytel. Ale on ke mně došel a otřel si svoji tvář o moji.

„Jsi odvážný, když se v tuhle noční dobu potloukáš sám po vesnici.“

Pro Olíka jsem totiž byl pořád malé kotě. Vždycky se ke mně choval ochranně.

„Je ideální noc na lov,“ vysvětlil jsem. „Honil jsem myš a pronásledoval ji až sem.“

„No, radši tě doprovodím domů. Jak se vůbec máš? Už několik dní jsem tě neviděl.“

„Já vím. Upřímně, u nás doma je všechno vzhůru nohama a já si dělám starosti... Skoro nevím, kde začít.“

„Děje se něco? Mají problémy?“

„Nevím. Nepoznám to – vždyť víš, jak jsou lidé komplikovaní. Jsou nervózní a hádají se...“

„Tohle říkáš od chvíle, co se narodilo to nové kotě – Jessika.“

„Jo, ale v poslední době se to ještě zhoršilo. Nejvíce mám strach o Karolinu. Připadá mi moc nešťastná. Víím, že Julian s Laurou si o ni taky dělají starosti. Myslíš, že by mohla znovu dostat tu strašnou nemoc, Olíku?“

„Pevně věřím, že ne. Měl jsem takovou radost, když jsem viděl, jak se uzdravuje, že si něco takového ani nedokážu představit. Takže kvůli tomuhle se Julian s Laurou trápí?“

„Asi ano. Dneska ji Julian vezl za nějakým doktorem, a když se vrátil, vypadal velmi ustaraně. Kéž bych věděl, jak můžu Karolině pomoci.“

„Někdy je fakt těžké poznat, jak lidem pomoci,“ prohlásil Oliver vážně. A on by to měl znát. Jak všichni dobře víte, proslavil se tím, že před mým narozením pomohl všem

lidem ve vesnici. „Musíš pozorně poslouchat, o čem se baví, abys to zjistil.“

„V poslední době se jen hádají,“ přiznal jsem smutně. „A většinou kvůli prázdninám.“

„Já vím, už jsi mi o tom říkal. Znamená to, že se chystají někam odjet, vid’? A už se domluvili, co provedou s tebou? Doufám, že tě nechtějí dát do útulku?“ dodal a otřásl se hrůzou.

„Ne. Prý mě vezmou s sebou. Jenže jsem z toho trochu nervózní, protože moc nechápu, kam pojedeme ani proč. Připadá mi, že se tam nikdo netěší. Každopádně budu s Karolinou. Určitě se o mě postará. Jen mě mrzí, že nevím, jak jí zlepšit náladu.“

„Co kdybys jí dneska v noci přinesl pěknou, vypasenou myš?“ navrhl Oliver.

„Laura by se zbláznila. Vždycky mi za podobné věci vyhubuje. Zřejmě si myslí, že myši jsou špinavé.“

„Jo, je zvláštní, že lidé většinou nemají z našich dáreků radost. Karolina ale bude určitě nadšená.“

„Mohl bych to zkusit,“ pronesl jsem pochybovačně. „Ale upřímně, myslím, že dává přednost mazlení.“

„To je fakt nejlepší,“ přisvědčil Olík. „Lidé se s námi vždycky rádi mazlí. Myslí si, že to dělají kvůli nám, jenže ve skutečnosti je to samozřejmě naopak. Lidé nás totiž potřebují, Charlie. Jsou velice křehcí a citově nestálí. Šťes-tí, že my kočky jsme tak vyrovnané, jinak bychom s nimi nevydržely.“

U brány svého domu jsem se s Olíkem rozloučil a šel si unaveně lehnout. V hlavě se mi pořád dokola honil náš rozhovor. Po tak dlouhé noci bych uvítal, kdybych si mohl ráno přispát, ale nebylo mi to dopřáno. Julian s Laurou byli

vzhůru, oblečení a pobíhali po domě jako kočky, když je honí liška. Skládali oblečení, snášeli věci a dávali je do kufrů a volali na Karolinu, aby se sbalila. Cítil jsem se z toho vyloučený a byl jsem mrzutý, že jsem jim musel třikrát připomenout svoji snídani. Pak jsem si všiml, že nechali v ložnici jeden kufr otevřený – přímo na vrchu bylo nějaké hezké, měkké Lauřino oblečení. Na to, abych si na něj lehl a snažil se dohnat dlouhé ponocování, to bylo stejně vhodné místo jako každé jiné. V měkoučkém svetru jsem si přichystal útulný pelíšek a přetáhl přes sebe šaty, ale právě když jsem začal podřimovat, vpadl do ložnice Julian a zavolal na Lauru:

„Tenhle kufr je sbalený? Můžu ho zavřít?“ a pak zaklapal víko.

„Pomoc! Pusťte mě ven!“ zavřískl jsem v panice – a víko se opět otevřelo a někdo ze mě stáhl šaty.

„Charlie!“ vykřikl Julian a já z jeho tónu nedokázal poznat, jestli se zlobí, nebo ho to pobavilo. „Co tady proboha děláš?“ Právě když mě zvedl z kufru a postavil na podlahu, vešla do pokoje Laura. „Charlie si dával v kufru šlofíka!“ oznámil.

„No, doufám, že mi nezmačkal ty nové šaty,“ utrouсила.

Všiml jsem si, že Julian vrhl rychlý pohled na šaty a zamračeně se na mě podíval. Pak víko chvatně přiklopil a zajistil ho.

„Určitě budou v pořádku,“ odpověděl. A pak, k mému naprostému zděšení, odešel do garáže a vrátil se s obávanou přepravkou.

„Ale vždyť jste říkali, že mě do útulku nedáte!“ zajechl jsem.

Lhali mi! Jak mi to mohli udělat? Pelášil jsem ke kočičím dvířkám, ale přišel ještě větší šok – byly zamčené. Nebylo kudy utéct!

„Promiň, Charlie,“ prohlásila Laura, zvedla mě a pohladila. „Ale budeš muset strávit cestu v přepravce. Bude to fajn. Tak šup!“

Snažil jsem se bránit a kopal kolem sebe, aby mě nemohla prostrčit otvorem, jenže Laura mě šoupla dovnitř a zavřela kovová dvířka.

Když mě nesla v přepravce ven a nakládala do auta, zoufale jsem naříkal. Položila mě na podlahu, přímo pod legrační sedačku, ve které si hověla malá Jessika. Skrz otvory nahoře jsem viděl její zadní tlapky v růžových ponožkách. Karolina nastoupila dozadu z opačné strany a sklонила se ke mně.

„Pst, Charlie, nic se neděje, nebreč. Máme před sebou dlouhou cestu, takže si klidně zdřímni.“

Teprve pak mi došlo, že mě přece jen nevezou do útulku pro kočky, ale s sebou na prázdniny. Tolik se mi ulevilo, že jsem skutečně přestal chvíli brečet – což se ovšem nedalo říct o Jessice.

KAPITOLA TŘI

Nenávidím jízdu autem. A myslím, že nejsem jediný. Ne, rozhodně nejsem! Už jsem totiž pochopil, že to obvykle znamená, že se jede k veterináři. Pak jsou tu ty hrůzostrašné zvuky, které auta vydávají, a způsob, jakým se při jízdě třesou – jako kočka, co se chystá zaútočit na svou kořist. I když jsem přestal brečet, nemohl jsem si pomoci a tiše jsem kvílel strachem. Karolina na mě pořád mluvila, ale nakonec ji přehlušil Jessičin vráskot.

„Můžu si vzít Charlieho na klín?“ zavolala přes ten řev na Lauru.

„Ne. Mohl by se ti vyšknout a skočit na Jessiku.“

„Nevyšknou se!“ zaječel jsem.

„Nevyšknou se,“ řekla Karolina. „Prosím. Strašně se bojí. Budu ho pevně držet.“

„Ne, je to nebezpečné,“ zasáhl Julian. „Navíc je na to předpis – kočky musejí být při cestách autem v přepravce. A kdybychom museli zničehonic zastavit, mohl by si Charlie ublížit.“

„To není fér,“ slyšel jsem Karolinu. „Chudáček Charlie.“

A tak jsem zavřel oči, přísně si řekl, abych se přestal chovat jako strašpytel, a pokusil se uklidnit a dohnat spánkový deficit z předchozí noci. V autě bylo horko, jak do oken svítilo slunce, a přepravka byla stísněná a nepohodlná. Jak všichni víme, spánek musí mít dokonce i za mimořádných okolností přednost. Jenže zkusili jste někdy spát, když vám přímo nad hlavou kvílí lidské kotě?

„Tiše, Jessiko,“ uklidňovala ji Laura stále dokola, otáčela se dozadu a snažila se jí dosáhnout na jednu z tlapek, aby ji pohladila. „To bude dobré, zlato, to bude dobré.“

„Co s ní je?“ zeptala se Karolina podrážděně.

„Asi je unavená.“

„Tak proč prostě neusne?“

Dobrá otázka.

„To nevím. Možná nemůže, protože normálně spí v postýlce nebo v kočárku. Malé děti špatně snášejí změny.“

„V tom případě nechápu, že jsme nezůstali doma,“ špitla Karolina mým směrem.

„Co kdyby sis s ní povídala, Karolino?“ navrhl Laura.

„O čem?“

„Prostě se ji snaž uchlácholit. Lehce ji pohlad' po ruce. Přesvědč se, že má dudlík a je přikrytá.“

„Super! Takže teď mám dělat *chůvu*! Takhle to bude celé prázdniny? Protože jestli jo, hodlám chodit každý večer ven.“

„Karolino, takhle s Laurou nemluv,“ okřikl ji Julian. „Jen prosím podej Jessice dudlík, jak tě Laura požádala. Potom snad bude chvíli klid.“

Nějakou dobu to trvalo, ale Jessika nakonec přestala vřískat a slyšel jsem jen legrační mlaskání, jak cumlala dudlík. Často mě napadlo, jak ta věc asi chutná a proč se nezmenší, když ji Jessika půl dne dumlá. Měl jsem chuť to zkusit, ale nikdy dudlík nenechali ležet na místě, kde bych se k němu mohl dostat. Karolina byla taky potichu až na tiché zvuky, jež vycházely z těch věcí, které si dává do uší. Byly zapojené do Julianovy věcičky s obrazovkou, co jí občas půjčuje na hraní. Často přitom kývala hlavou a podupávala nohama do rytmu. Lidé jsou zvláštní, co? Pokud si

nestrkají nějaké hlouposti do pusy, strkají si je do uší. Nechápu, proč nemůžou sedět jen tak.

Nakonec se mi podařilo usnout, ale o chvílku později jsem se s leknutím probudil. Už jsme tady, na prázdninách? Pustí mě konečně z přepravky? Hlasitě jsem zamňoukal, čistě pro případ, že všichni vystoupí a zapomenou na mě.

„To je v pořádku, Charlie,“ řekla Karolina. „Jen si děláme piknik.“

Piknik? Co to proboha je? Žasnu, kolik slov lidé používají. Skoro každý den slyším nové. Jsem přesvědčený, že mají víc slov než my v kočičí řeči, i když se tomu dá jen těžko uvěřit. Na druhou stranu, dorozumívají se jen hlasem, zatímco my samozřejmě používáme ke komunikaci i tělo. Jak jinak si mají předávat všechny ty signály, jež si my sdělujeme ocasem? Lidé ani ocas *nemají!* A vousky taky ne! A ani neumějí vztyčit uši. To je nesnesitelné pomýšlení.

Podíval jsem se skrz strop přepravky a viděl, že Karolina jí na zadním sedadle sendvič. No, vypadalo to přesně jako sendvič, ale zřejmě tomu teď říkali *piknik*.

„Můžu taky něco dostat?“ zamňoukal jsem na ni.

„Charlie má hlad,“ oznámila. „Můžu mu dát kousek sýra? *Teď* ho můžu vyndat a položit si ho na klín?“

„Tak dobře, ovšem až dojíš,“ souhlasil Julian. „Jen než se rozjedeme. Ale až půjdeme na toaletu, bude muset zpátky do přepravky.“ *Toaleta*. Další nové slovo. Kam na ni vůbec chtěl jít? „Jsou všechna okna zavřená?“ dodal.

„Jo. A v tašce najdeš pár kočičích pamlsků,“ oznámila Laura. „Dej mu je a já mám tady v lahvičce trochu mléka.“

To bylo lepší. Karolina otevřela přepravku a vyndala mě. Jessičino sedátko bylo prázdné – Laura ji měla na klíně a kojila ji. Oknem jsem viděl spoustu dalších aut, všechna

stála v řadě za sebou, jako by měla sraz. Schroupal jsem všechny pamlsky a vypil mléko z misky, do které mi ho Laura nalila. Cítil jsem se mnohem lépe a měl jsem chuť prozkoumat okolí. Taky...

„Potřebuju čurat!“ oznámil jsem Karolině.

„Právě mě napadlo...“ řekla Lauře, jako by mi rozuměla. „Když se teď napil, určitě bude potřebovat čurat.“

„Sakra, na to jsem nemyslel,“ zamumlal Julian.

„Já ano,“ pronesla Laura klidně. „Vzala jsem s sebou přenosný kočičí záchod. Je v kufru.“

Takže přes moje protesty mě nejdřív „pro jistotu“ šoupli zpátky do přepravky, potom Julian otevřel dveře a šel ke kufru – což, jak někteří z vás pravděpodobně vědí, není v tomhle případě zavazadlo, ale část automobilu. (Když mají na výběr tolik slov, proč používají pro zadní část auta stejný výraz jako pro zavazadlo?) A pak, když se vrátil a dveře se zase zavřely, mě vytáhli z přepravky *ven* a strčili do té *věci*, kterou položili na zadní sedadlo vedle Karoliny. Dalo by se to popsat jako krabice s trochou steliva na dně, jako by to k něčemu bylo! Nemohl jsem uvěřit vlastním očím! Dělalí si legraci? Vážně si myslí, že nějaká pořádná kočka použije *tohle* – v autě, zatímco se všichni dívají? To radši umřu! A... no, než jsme konečně dorazili na prázdniny, zatímco já měl plný močový měchýř, mimino zase ječelo, Karolina si stěžovala, že se nudí, a Julian na ni štěkal, víte co? Uvažoval jsem, že se dobrovolně vzdám jednoho ze svých devíti životů za to, abych mohl být zpátky doma v Little Broomfordu, hrát si na zahradě s Oliverem nebo ležet ve svém pohodlném pelíšku!

„Už to bude, Charlie,“ chlácholila mě Karolina, když mě nesla v přepravce na to cizí místo, kterému říkali rekreační domek. „Hned tě pustím ven.“

I když byla pravda, že se mi v přepravce nelíbilo, mnohem větší starosti mi dělalo, jestli se stihnu vyprázdnit, než mi praskne močový měchýř. A tak jsem byl šťastný, že Laura jde za námi a kromě jiného nese můj kočičí záchod z domova, který – jak jsem si pamatoval – jsem používal, když jsem byl maličký, a pak znovu, když jsem se vrátil po té *operaci* u veterináře. Žádná dospělá kočka samozřejmě nepoužívá kočičí záchod, pokud má možnost vyběhnout ven do záhonu, jenže tohle byla naléhavá situace. Jakmile zavřeli dveře a pustili mě z přepravky, uháněl jsem na druhou stranu místnosti na záchod. A teprve potom jsem byl natolik v pohodě, abych dokázal vnímat okolí. Karolina už odešla prozkoumat domek, a tak jsem běžel za ní, abychom si ho mohli prohlédnout společně. Nezabralo to moc času.

„Je *mrňavý*,“ postěžovala si Karolina, když jsme se vrátili do přízemí.

Julian se rozesmál. „To si jen myslíš, protože jsi vždycky bydlela v prostorném domě. Tohle je podle normálních standardů naprosto běžná velikost.“

„Jsou tu jen dvě ložnice!“

„Kolik jich podle tebe potřebujeme?“ zeptala se Laura. „Táta má pravdu – jsme velice rozmazlení, doma. Tvůj tatínek celý život tvrdě pracoval, abychom si mohli dovolit ten krásný dům, který máme. Ale tenhle domek je přece moc fajn. Je očividně velmi starý, ale hezký a útulný. A jen se koukni na ten výhled z okna!“ Objala Juliana kolem pasu. „Je úžasný, zlato. Měl jsi skvělý nápad.“

Karolina k nim přistoupila, aby se podívala z okna, a vydechla: „Jé! *Přímo* před námi je moře! Skoro to vypadá, že bychom do něj mohli skákat rovnou odsud!“

Vyhoupal jsem se na parapet, abych zjistil, nad čím všichni tak žasnou – a leknutím jsem zase málem spadl dolů. Už někdo z vás viděl moře? Ne? No, nevím, jak vám ho popsat. Zkuste si představit ten obrovský rybník, který máme u Velkého domu. Víš, Olivere, kam kdysi dávno – jak jsi mi jednou vyprávěl – spadla podle kočičí legendy siamská kočka jménem Sněhulka, když ji honila liška, a přišla o svůj devátý život. A teď si představte, že ten rybník je velký jako celý Little Broomford. A nejen to, pohybuje se! Vlní se dozadu a dopředu, nahoru a dolů, takže to vypadá, že se k vám přiblíží a schlamstne vás. Musím přiznat, že nejdřív jsem chtěl utéct, ale ovládl jsem se, protože jen strašpytel opustí svoji lidskou rodinu v nebezpečí. A tak přestože jsem se třásl strachy, postavil jsem se té děsivé, výhrůžné, pohybující se věci za oknem, naježil jsem se a co nejzuřivěji jsem vrčel. Ne že by si toho všimla – pohybovala se dál.

Karolina s Laurou se rozesmály. Jak jim to mohlo připadat legrační?

„Charlie, ty blázínku, to je moře!“ vysvětlila mi Karolina, zvedla mě a k mému zděšení mě držela přímo proti oknu. „Nic ti neudělá!“

„Ještě nikdy ho neviděl a navíc kočky nemají rády vodu,“ poznamenala Laura. „Polož ho na zem, bojí se.“

Měla pravdu. Nechápal jsem, proč nikomu z nich podle všeho nevadí, že mezi námi a tou příšerou je jen tenké sklo.

„To je další důvod, proč musíme dávat pozor, aby neutekl ven,“ varoval je Julian.

„Neboj se!“ zamňoukal jsem, když jsem se běžel podívat, kam mi dali pelíšek. „K té mořské věci se rozhodně nepřiblížím ani o krok, pěkně děkuju!“

Díkybohu, kuchyň, kam mi položili pelíšek, byla hezká a bezpečná. Její okno, jak jsem zjistil, když jsem sebral odvalu na něj vyskočit a prozkoumat ho, mělo výhled na zahradu místo na moře. Zahrada vypadala hodně malá. Viděl jsem, že se kolem ní táhne zeď a není nijak vysoká. Hrozilo tedy nebezpečí, že k nám zavítají na nezvanou návštěvu cizí kočky, které nevěděly, že už je to moje teritorium. Chvilí jsem přemítal, jak mám bránit zahradu, když mě moji lidé nechtějí pouštět ven. Pochyboval jsem, že syčení z parapetu bude mít na kočičího vetřelce větší účinek než na moře. Trápilo mě to, budu to však muset vyřešit, až k tomu dojde. Potěšilo mě, že mi mezitím přichystali večeri, která na mě čekala v mojí misce, a potom, co jsem ji snědl a důkladně se umyl, jsem se cítil lépe. Vrátil jsem se k rodině do obývacího pokoje a vyhýbal se pohledu na velké okno. Moře stále nedorazilo do pokoje, takže to snad vzdalo. Vyskočil jsem na klín Karolině, která se dívala na televizi a přitom mě hezky hladila, a tak asi nemusím dodávat, že jsem nakonec usnul.

Když jsem se probudil, ležel jsem v křesle – musela mě tam položit Karolina, než odešla nahoru – a místnost byla prázdná.

„Haló?“ zamňoukal jsem, když jsem vstal a protáhl se. „Kde všichni jste?“

Žádná odpověď. Vyběhl jsem po schodech nahoru, ale obě ložnice byly taky prázdné. Vedle postele ve větší ložnici stála legrační postýlka, která vypadala spíš jako klec, ale Jessika v ní nebyla. Nikdo nebyl ani v malé koupelně a mně nakonec došlo, že vlastně všichni *odešli a nechali mě tady!* Rozhořčeně jsem zamňoukal. Totiž, jsem samozřejmě zvyklý

být doma sám, často celý den. Ale být samotný na tomhle cizím místě, když to obrovské moře může každou chvíli rozbít okna a napadnout mě a loupeživé místní kočky se chystají obklíčit dům – to bylo něco úplně jiného! Chvilku jsem bloumal po domku, zoufale nařikal a neodvážil jsem se podívat ven. A pak, z ničehonic, jsem ke své úlevě uslyšel, že se otevřely vstupní dveře a moje rodina se vrátila. Dokonce jsem byl šťastný, když jsem zaslechl vrískat Jessiku, jak vjeli s kočárkem na verandu. Přínejmenším to znamenalo, že jsem už nebyl v domku sám.

„Zkontroluj, jestli jsou za námi zavřené venkovní dveře, než otevřeš ty vnitřní!“ říkal Julian.

„Na téhle prťavé verandě není pro nás všechny dost místa,“ odsekla Karolina. „Nemůžete nechat kočárek venku?“

„Ne, nemůžeme,“ odpověděla Laura. „Nechci, aby přes noc zmokl, kdyby pršelo, nebo navlhl od vodní tříště.“

„Ne, jasně že ne,“ zamumlala Karolina poněkud zvláštním tónem. „Jessika nemůže provlhnout.“

„Řekl jsem ti, že je to špatný nápad,“ vyštěkl Julian rozzlobeně. Došel jsem k proskleným dveřím, které oddělovaly verandu od obývacího pokoje, a pozoroval je přes sklo. Všichni se snažili nacpat do toho maličkého prostoru, šfoučali do sebe lokty a skoro padali Jessice na kočárek. Na co si to proboha hrajou? „Říkal jsem vám, že máme zavřít Charlieho v kuchyni. V budoucnu to tak budeme muset dělat, abychom mohli otevřít dveře a nemuseli se bát, že uteče. Tohle je směšné.“

„Podle mě *nechce* utéct, tati. Podívej, jen tam sedí a sleduje nás,“ namítla Karolina, a zatímco se Julian snažil zavřít venkovní dveře, přitiskla se na opačnou stranu těch prosklených.

„Radši nebudeme riskovat, co?“ prohodila Laura.

„Jenže kuchyň je strašlivě rozpálená! Chudák Charlie se tam *uvaří*, když budou zavřená okna!“

Uvaří? Ta představa se mi nelíbila! Na mém seznamu přibyla další starost, i když co se mě týkalo, neuměl jsem si představit nic hezčího než být rozpálený.

Konečně byly venkovní dveře zavřené. Karolina otevřela ty prosklené a skoro na mě upadla.

„No, *takhle* to příště fakt dělat nebudeme,“ prohlásila Laura, když tlačila kočárek dovnitř, a dokonce i Karolina tentokrát mlčela.

„Byli jsme se projít po pobřeží, Charlie!“ oznámila a vrhla se na podlahu vedle mě. „Je tu krásná pláž. Zítra se tam půjdeme vykoupat. Táta říkal, že dneska už je moc pozdě – z nějakého důvodu,“ dodala tiše a otráveně povytáhla obočí.

„Ty víš proč, Karolino,“ promluvil Julian ostře. „Musíme Jessiku uspat. Zřejmě to chvíli potrvá, když bude v cestovní postýlce a na neznámém místě.“

„Jo, takže všichni ostatní musejí trpět,“ zamumlala.

„Karolino,“ řekla Laura varovně. „Nezačínej. Máme za sebou dlouhý den, všichni jsme unavení a –“

„Ne, nejsme! *Já nejsem* unavená! Ráda bych se prošla po pláži a brouzdala se v moři, ale ne, musíme se vrátit kvůli *Jessice*. Jessika potřebuje spát, Jessika potřebuje vyměnit plínky, Jessika potřebuje, aby kolem ní všichni pobíhali, jako by tuhle rodinu řídila!“

„To by stačilo,“ přerušil ji Julian. Neřekl to rozzlobeně, ale tichým, smutným hlasem, a když jsem se podíval na Karolinu, všiml jsem si, že jí po tváři teče slza. Otřel jsem se jí hlavou o nohy a ona se ke mně na podlaze přitulila a zabořila mi obličej do kožíšku.

„Já tě mám pořád rád,“ zavrnl jsem na ni.

Rád bych se jí zeptal na pár věcí, třeba: Co je pláž? Co je brouzdání? Jak se můžeš procházet po pobřeží, když je moře pohybuující se voda? A: Jak jsi zastavila moře, aby tě nepohltilo? Nebylo to nebezpečné? Ale i kdyby mi rozuměla, zdálo se, že na otázky není vhodná chvíle.

Laura odnesla Jessiku nahoru a zavřela dveře jejich ložnice a Julian zmizel v kuchyni, aby uvařil kávu. Potom opět zapnul televizi a mlčky se posadil vedle Karoliny, která na ní sledovala obrázky vody. Ta voda byla velice hluboká a temná, skoro děsivější než moře za naším oknem. A pak, zničehonic, do obrázku vplula spousta rybiček. Tohle bylo mnohem zajímavější. Seskočil jsem Karolině z klína a přistoupil blíž k televizi. Věděl jsem, že ty rybičky jsou jen obrázky – ne že bych chápal, jaký to má smysl. Celá ta věc s televizí je totiž na pochopení moc složitá, jestli chcete slyšet můj názor. Ale přesto mě fascinovala. Skočil jsem na polici, na níž stála televize, natáhl tlapku k obrazovce a dotkl se krásné, zářivě oranžové rybky, jež vypadala nesmírně chutně. Samozřejmě, byla na dotek tvrdá a studená. Ale stejně se mi líbilo rybičky pozorovat, a tak jsem zůstal na polici, tu a tam natáhl tlapku a představoval si, že se snažím některou chytit.

Karolina se mi smála. Alespoň se jí trochu zlepšila nálada. Dokonce i Julian se zasmál a řekl: „Charlie, ty rybky nejsou skutečné! Jsi hlupáček.“

„Já vím! Jen si hraju!“ odsekl jsem uraženě. Ohnal jsem se po další, větší rybě.

„To je mořský vlk!“ oznámila Karolina a znovu se rozesmála.

Podle mě se vlkovi nepodobala. Legrační název pro

rybu. Měl jsem však radost, že se Karolina směje, a tak jsem se po rybě znovu ohnal – bohužel, právě když se Laura vrátila do obýváku.

„Charlie, jdi okamžitě dolů!“ vykřikla. „Juliane, tohle mu nedovoluj. Vždyť tu televizi poškrábe. Není přece naše.“

Seskočil jsem, opět pokáraný, a schoval se Karolině pod nohy, ale předtím jsem stačil zahlédnout její výraz. Už se nesmála; mračila se. A dokonce i Julian měl koutky úst stočené dolů. Blesklo mi hlavou, jestli takhle mají probíhat prázdniny – všichni jsou podráždění a mrzutí. Pokud ano, měl jsem nutkání souhlasit s Karolinou, že tu nebude velká zábava a že jsme možná měli zůstat doma.

